

POPLAVE U REGIONU

Bol i jadikovanje naša su prva prirodna reakcija na gubitak. To nam pomaže u prvim trenucima tuge i nevolje, ali ne može da bude dovoljno. Katastrofalne poplave i patnja ljudi koji su njome pogođeni ne mogu da nas ostave ravnodušnima, bude u nama saosećanje, solidarnost i želju da pomognemo.

Дорогой Владо, здравствуй!

Хочу выразить соболезнования по поводу событий в Сербии. Какое ужасное наводнение, сколько погибших. Это все очень тяжело. Я мысленно с вами!

Молюсь за ваш народ!
С наилучшими пожеланиями,
Наталья Александрова

(Zdravo, dragi Vlado!

Želim da izrazim saučešće povodom događaja u Srbiji. Kakva užasna poplava, koliko poginulih. Sve to je tako teško. U mislima sam s vama!

**Molim se za vaš narod!
S najboljim željama,
Natalija Aleksandrova)**

Ovo je samo jedan od mnogih mejlova podrške koji su mi stizali ovih dana iz celog sveta.

Duboko sam dirnut tolikom količinom pažnje i ljubavi, koja je između ostalog i preko mene upućena svima onima koje je zadesila nevolja...

Veoma je bitno pokazati pogođenima da u ovoj teškoj situaciji nisu sami, ostavljeni na milost i nemilost slučaja.

Kao i svi vi, ili verujem velika većina, posmatram sve ovo s tugom i činim, i privatno i profesionalno, sve što mi je u mogućnosti da doprinesem, pre svega ličnim kanalima i poznanstvima, da se pomogne onima kojima je pomoć najpotrebnija.

S mnogo smernosti, zahvalnosti, poštovanja i ljubavi duboko se klanjam svima koji su nastradali. Oni su svojom nesrećom, a mnogi i svojim životima, platili zato što smo svi mi neodgovorni, ili nedovoljno odgovorni, za sebe i svoju životnu okolinu.

Poplave u regionu

Trenutno nas nekako sa svima povezuje solidarnost, dok je sve tako vidljivo i svuda u medijima još prisutno. Ali kad ponovo počnemo da se vraćamo u normalnost svakodnevnog života, bitno je ne samo da se pozabavimo mogućim uzrocima, možda je mnogo važnije da ovu prirodnu katastrofu iskoristimo da zastanemo i zapitamo se šta je to što u svakodnevnom životu možemo da promenimo u svom ophođenju prema sebi samima, prema svojim najbližima, prema svojoj okolini.

Naše držanje i način kako hodamo, kako i šta mislimo, kako se hranimo i šta pijemo, koju kozmetiku koristimo, kako se i čime odevamo, kako se ophodimo prema svojim najbližima, kako komuniciramo, kako volimo, koliko vremena kvalitetno provodimo sa svojim bliskima, u svojim porodicama, u radosti i smehu, šta čitamo, koju muziku slušamo, koje filmove ili pozorišne predstave gledamo... – sve to neposredno utiče na stanje sveta u kojem se nalazimo, a u ovom slučaju konkretno i na to hoćemo li svojim ignorantskim ponašanjem i dalje rasipati sopstvene resurse kao i resurse naše okoline, hoćemo li rasipati energiju i tako neposredno uticati na uništenje naše prirodne životne sredine pod izgovorom da ionako ne možemo ništa da promenimo!

A ko za nas može nešto da promeni, ako ne mi sami?

Obrenovac

Kako se hranimo?

Da li se hranimo zdravom hranom koju su proizveli proizvođači na zdrav način i s ljubavlju, ili se trujemo hranom iz velikih sistema, kontaminiranom različitim pesticidima, herbicidima, anabolicima, antibioticima, pojačivačima ukusa, veštačkim bojama i drugim otrovima, čak zakonom dozvoljenim dodacima hrani koji ne bi smeli da se nalaze u hrani.

Koju kozmetiku koristimo?

Da li onu koja je nastala hemijskom preradom derivata nafte, koja je puna supstanci koje izazivaju različite neželjene učinke, poremećaje, zavisnost pa i teške bolesti, ili kozmetikom koja je nastala od prirodnih sirovina, od biljaka odgajanih u skladu s prirodom i uz poštovanje njihove suštine.

Kako se odevamo?

Navlačimo li na sebe tkanine od derivata nafte, ili se one sastoje od prirodnih vlakana? A bar jednako je bitno i kako su nastala ta prirodna vlakna, jesu li dobijena sa plantaža tretiranih najotrovnijim hemikalijama s ciljem što većeg prinosa, pa time profita, pretvarajući tako u pustinju zemlju iz koje su biljke iznikle.

Na ovom mestu želim da ukažem na jedan od mnogih primera podrške koja dolazi, ovaj put iz opštine Kučevo, koja je i sama na rubu egzistencije, ali je pronašla način da pomogne u nevolji.

Opština Kučevo započela je s implementacijom tzv. CSA (*Community Supported Agriculture*) programa, čiji je osnovni cilj direktno povezivanje kupaca eko poljoprivrednih proizvoda (zbog proceduralnih troškova zasad još nesertifikovanih) i malih porodičnih gazdinstava. Ideja se u osnovi odnosi na to da kupci imaju prilike da kupe zdrave i hemijski netretirane proizvode po gotovo pijačnim cenama daleko pristupačnijim nego što su cene organskih proizvoda na pijačnim tezgama na kojima se prodaju sertifikovani organski proizvodi, u međuvremenu neadekvatno skupi zbog male ponude a velike potražnje.

S obzirom na to da su u Srbiji, s jedne strane, kupci lenji da pronalaze proizvođače, a proizvođači pak nemaju inicijativu da dopru do kupaca, pojavljuje se opština Kučevo kao medijator koji povezuje te dve strane, a da pritom ne ubire nikakav profit. Štaviše, u prvih mesec dana opština Kučevo osigurava besplatan prevoz od Beograda do tih domaćinstava da bi stimulisala taj vid trgovine i tako doprinela vraćanju autohtone poljoprivredne delatnosti u kraj, nekada najpoznatiji po takvom vidu poljoprivrede i stočarstva.

Više o samoj inicijativi možete da vidite preko linkova datih u produžetku.

<http://www.grupasolidarnerazmjene.net/p/gsr-brosura.html>

http://www.urgenci.net/uploads/CSA4EUrope_Handbook.pdf

„S obzirom na situaciju s poplavama koja je zadesila Srbiju, iz opštine Kučevo krenula je inicijativa da će proizvođači odvojiti deo svojih prihoda koje ostvare ovakvom trgovinom, pa će u proizvodima tokom celog leta pomagati najugroženije pojedince i porodice, one koji su ostali bez igde ičega. Na ovaj način može neposredno da se pomogne tim ljudima i u periodu kad ujdurma oko poplava prestane da bude aktuelna i kad te ljude gotovo svi zaborave. Dok se ne snađu preko leta, nadamo se da ćemo im na ovaj način obezbediti da imaju bar čime zdravo da se hrane.“

(*Slobodan Stokić, Kučevo*)

Ovo stanje nakon katastrofe podseća na stanje kao posle rata, a da bi sve imalo još dubljeg smisla, bitno je da iz toga zaista izvučemo pouke, da nešto promenimo. Ako bar poneko nešto promeni, stradanja nisu bila besmislena. A posle rata dolazi obnova, rekonstrukcija svega kao i posle kataklizme. U tom kontekstu možda je bolje i ovo nego rat koji se na globalnom nivou čini sve više mogućim. I dalje imamo priliku da učinimo nešto da ne dođe do rata. Ali vrlo je bitna još veća svest o tome. Političari doduše to još ne smeju javno da kažu, ali u visokim krugovima globalizirajućeg biznisa sve češće se izjavljuje da jedino rat može da nas „izbavi“ iz ove ekonomske krize. Koja apsurdna misao! Utoliko je još bitnije koje sisteme oko sebe podržavamo...

"Većina teorija o čoveku i dalje ga ne posmatra kao duhovno biće. Čak ni neke osnovne elemente □ da smo svi mi ljudska bića s potrebom da budemo voljeni i da nas drugi vide. Mi težimo da ponovo pronađemo onaj osećaj koji smo nekad doživeli s majkom. Ona nam je pružala ljubav i sigurnost da se ne osećamo ostavljenima i da znamo da imamo nekoga ko brine o nama □ kad smo gladni, na primer. Takva majčinska briga trebalo bi da bude deo našeg svakidašnjeg života na svim područjima, pa i u načinu našeg poslovanja, da bismo zadržali neophodne resurse koje nam je dala priroda. Kao ljudska bića imamo odgovornost i svojim ponašanjem ne bi trebalo da ugrožavamo druge ljude, pripadnike sadašnjih kao ni budućih generacija.

Štaviše, prvobitni zadatak ekonomije bio je zamišljen tako da služi čovečanstvu i ispunjava potrebe ljudi, a ne da čovečanstvo služi ekonomiji. Ali kada su naši osnovni elementi kao što su voda, vazduh i zemlja zagađeni, koje to potrebe treba da budu zadovoljene?"

Nažalost, samo mali broj ljudi u stanju je da vidi šta se zapravo događa iza kulisa: uglavnom verujemo da se zakonodavci dobro brinu o nama, ljudi imaju poverenja u zakonske uredbe (na primer, one o hrani) i u njihovu postojanost, kao i to da su donete u interesu potrošača. Ako zavirimo iza kulisa, shvatićemo da je u fokusu zakona pre svega zaštita interesa velikih prehrambenih lanaca i time goloba lnih kompanija, a ne interesa potrošača. Sanitarni razlozi koriste se kao paravan, za izbacivanje svega što je ostalo živo u hrani. Ako dozvolimo da se tako nastavi, nama (kao majkama i očevima) uskoro neće biti dozvoljeno da kuvamo za sopstvenu decu, jer mnogo je bezbednije da se, na primer, jede u *Mekdonaldu*.

(Nježna Pivac-Ilić)

Kako izaći iz tog začaranog kruga? Kako ponovo uspostaviti ravnotežu između duha i materije? Kako u poplavi informacija iskristalisati onu pravu. Kako prevazići strah, koji je najbolji prijatelj svih medijskih kampanja i manipulacija? Treba li se pretvoriti u nepopravljivog večitog skeptika?

Jednu mogućnost izlaska iz tog kruga i čvrst oslonac pruža, svakako, jačanje porodice, tog osnovnog izvora naše energije i snage. Kada na takav način ponovo steknemo poverenje u sebe i pouzdanje i sigurnost u ljubav koja od naših predaka preko naših roditelja teče ka nama, nećemo morati grčevito da tražimo kompenzacije spolja, u trenutnom bleštavilu veštačkog svetla. Kada se okrenemo ka sebi i tu ponovo otkrijemo sva bogatstva koja su u nama i povezanost sa svime što nas okružuje, nećemo više biti tako lak plen PR-kampanja konzumentskog društva u kojem živimo...

Ratna industrija, *Monsanto*, *Nestle*, *Unilever*, *Mekdonalds*... nisu nastali tek tako. Svi smo mi na svoju sopstvenu štetu doprineli njihovom strelovitom uspehu i napretku. A da nisu oni možda čak svojevrsni *prosvetitelji* Novog doba? Možda ćemo upravo uz njihovu pomoć uspeti da se otrgnemo iz učmalosti, probudimo iz dugogodišnjeg sna i konačno smognemo hrabrosti da više ne iščekujemo spas i spasitelja spolja, nego ga konačno nađemo tamo gde on zapravo jeste – u nama samima.

Vlado Ilić

www.orderoflove.com